

Řeka

Jen máloco si je tolik podobno jako život a řeka. Oba plynou bez přestání dopředu, mají své meandry, svá zákoutí, své peřeje i tůně, své vodopády i tišiny, své přítoky i zálivy, a jako spěje řeka do moře, spěje i život k smrti. Ale i smrt je jen vyústěním v další život a nakonec splynutím s mořem života věčného. I když se nám může někdy zdát, že řeka stojí, nikdy to není pravda. Je to jen zdání, jeden z klamů našich smyslů. Řeka, která by se zastavila, by přestala být sama sebou. I jako vyschlé koryto zůstává svým tvarem stále řekou a stačí první příval v době dešťů a rodí se znovu do své podoby, tak jako přezimují živočichové a rostliny, tak jako dokáží po staletí čekat na svou příležitost mikrobi. A jako nevstoupíme nikdy podruhé do téže řeky, nevrátíme se ani v životě nikdy zpět na stejné místo. Řeka a život, dva pojmy pro jedno.

Mikrofejeton z knihy *Hladce a obrace*, Zdeněk Janík
Vydalo nakladatelství ARSCI v Praze 2005

Ohlédnutí

V této pravidelné rubrice našeho *Zpravodaje* očekávají naši čtenáři vždy hodnocení našich akcí uplynulého období či událostí v hudebním světě. Nesporně takovou vnitřní událostí bylo **setkání při sklence vína** které se odehrálo za účasti asi 50 našich členů a přátel v pátek 31. března v restauraci U Fantomase v Praze 8 Libni, nedaleko naší dlouholeté zkušebny ve škole Na Korábě. Motivem k tomuto setkání byla čtená kulatá životní jubilea našich členů, která jsme společně oslavili. Za uplynulých půl roku to byly kulatiny P. Bacha, M. Válka, M. Mlezivy, L. Klímy, M. Austery, J. Makovce, T. Šobra a brzy budeme slavit i narozeniny J. Urbánka. Jeden z oslavenců, shodou okolností právě ten, který inicioval toto setkání a přispěl dovezeným bílým a červeným moravským vínem, Zdeněk Hynek, byl právě v tento den v Dominikánské republice. Kromě přípitku jsme mu věnovali i pozdravnou SMS, kterou mu odeslal přítomný světooběžník L. Stehlík.

K pohodě tohoto odpoledne přispěli i zaměstnanci restaurace pod vedením paní Veroniky Millerové, kteří nám poskytli nejen dobrá jídla, ale i prostředí, kde jsme se všichni cítili jako zvaní hosté. K dobré pohodě přispěli i naši akordeonisté S. Gabor a St. Grossmann. Přáním všech bylo, takováto setkání uspořádat častěji. Naše poslední setkání bylo v Šumické vinárně na Národní třídě. Byli tehdy přítomni i naši dirigenti Jan Kasal, Antonín

Šídlo a panu Radovanu Lukavskému jsme na tomto setkání udělili čestné členství PSPU. Od té doby jsme se navždy rozloučili s A. Šídlem, J. Kocourkem, Zdeněk Slavíkem, D. Machovcem a i se samotnou Šumickou vinárnou, která již přestala existovat.

Toto setkání bylo inspirativní i pro Senior klub PMS, který se scházel na Vinohradech, ale který po odchodu Pepy Kocourka přestal prakticky existovat. Rozhodli jsme se tedy pro svolání všech bývalých našich členů a přátel na úterý 25. dubna od 15 do 18 hod. do této restaurace. Organizace se ujal kol. Jirka Štembera (286 883 406). Udrží se tradice „staré gardy“?

Česká hudební společnost

Zkratkou ČHS se označuje organizace, která dosud sdružuje řadu známých společností, kterými jsou Společnost Bedřicha Smetany, Společnost Vítězslava Nováka, Společnost Zdeňka Fibicha, Společnost Josefa Bohuslava Foerstra, Společnost Josefa Suka, Společnost Jarmily Novotné, Společnost pro hudební výchovu, Společnost pro starou hudbu a řadu dalších. Sekretariát ČHS je v Radlické 99, Praha 5, vedoucí sekretariátu a výbor ČHS zastupuje paní Míla Smetáčková. Ze Zpráv této společnosti v březnu je patrné, že existující poměry doléhají i na tuto společnost, že je nucena do konce roku ke zrušení sekretariátu a transformaci ČHS. Podle uvedených zpráv bude jednáno o včlenění některých složek (např. SBS) do složek Společnosti Národního muzea. Tím by zůstala zachována identita a činnost jednotlivých složek.

Ještě jedno slovo i do vlastních řad

Jak ten čas letí! Nejen ve vlastním životě, kde si to ani nechceme přiznat, ale hlavně všude okolo nás. Zanedlouho budeme (snad!) slavit stoleté výročí založení dvou partnerských sborů – Pěveckého sdružení pražských učitelů a Pěveckého sboru Smetana. A je to přeci tak nedávno, kdy jsme se stali členy některého z těchto pěveckých těles a *dobrovolně* vzali na sebe zodpovědnost nejen za dobré jméno svého sboru, ale i za udržení dobrého jména české hudby nejen doma, ale i ve světě!

Rád bych také upozornil na jedno výročí. Letos 30. září tomu bude právě 100 let od narození světově uznávaného a všestranného umělce **Dr. Václava Smetáčka**. A 18. února 2006 uplynulo 20 let od jeho úmrtí. Dodnes je jeho jméno spojováno hlavně se

Symfonickým orchestrem hlavního města Prahy FOK — není divu, byl po třicet let jeho uměleckým ředitelem a šéfdirigentem. Málo se ví, bohužel, o jeho všestrannosti, kdy během svého života stihnul být jako výkonný hobojista po 27 let členem Pražského dechového kvinteta, členem České filharmonie a orchestru Národního divadla. Vyučoval na pražské konservatoři, na Hudební akademii, působil i v českém rozhlase. Dva roky řídil Filmový symfonický orchestr, rok dokonce Berlínský městský symfonický orchestr. Uplatnil se jako hudební vědec i jako hudební skladatel. Objemná kniha by se mohla napsat o jeho zásluhách o českou hudbu při zájezdech po vlastech českých a v zahraničí. O jeho hostování u slavných světových orchestrů i o tom, kolik nabídek ze zahraničí dostával a které odmítal právě pro ten svůj poctivý a zodpovědný přístup k souboru, který pomáhal založit a na kterém by se tak svým odchodem do zahraničí mohl provinít. Útlou knihu o jeho životě napsala paní M. Smetáčková pod názvem *Život s taktovkou*. Je působivá svým vnitřním citovým nábojem právě pro důvěrnou znalost tohoto velkého a veskrze českého dirigenta. Přečtete si ji, můžete-li. A my, kteří jsme ho zažili a absolvovali jeho koncerty, můžeme jen potvrdit to sugestivní podání hudebních děl, na které se dlouho nezapomíná (některé koncertní programy si dodnes schovávám, bohužel bez jeho autogramu).

Je ještě jeden obor jeho působnosti, o kterém jsem zatím úmyslně nemluvil. Dr. Václav Smetáček byl v letech 1934-1939 zástupcem sbormistra Pražského Hlaholu (Jaromíra Herleho) a v letech 1940-1946 hlavním sbormistrem. S prací se sborem se tedy seznámil mnohem dříve než se stal šéfem symfonického orchestru. Je sice pravdou, že tehdy nebyla tak hektická doba, je pravdou, že se sborovému zpěvu tehdy více dařilo než dnes, že nebyla taková nouze o dobré zpěváky, ale je také pravdou, že i tehdy, když chtěl sbormistr dosahovat se sborem výsledky, musel být náročný. Takovým byl i Dr. Smetáček, protože věděl, že je možné úroveň sboru ještě dále zvyšovat. A díky tomu – jak mohou potvrdit pamětníci — mohl tehdy hrát Hlahol důležitou a nezastupitelnou roli při provozování kantát či oratorií. Zpíval pod světovými dirigentskými hvězdami, spolupracoval se špičkovými sólisty a doprovázela ho Česká filharmonie. To se však neobjevilo samo od sebe. Pamatujme, že se stejně jako u PSPU a PPSS jednalo o amatérský pěvecký sbor. Ale pěvci museli pracovat disciplinovaně na sobě, aby mohli mít radost z výsledků. Přesto se ve výročních zprávách Hlaholu objevovaly články vyzývající ke kázni. V jednom z nich Dr. Smetáček napsal: „O kázni nepřestanu hovořit, dokud budu vedoucím sbormistrem našeho zpěváckého spolku. Těleso neukázněné nemůže podávat vyspělé umělecké výkony. Budu vždy bojovat proti planému mluvení na zkouškách. *Nechci mít ovšem před sebou*

zpěváky vyděšené z dirigentova třeštění, ale nemohu také trpět uvolněnost pracovní soustředěnosti v průběhu zkoušky samé. Za neukázněnost považují též nepravidelnou docházku do zkoušek. Jak může někdo dobře zpívat studovaný repertoár, když se objeví v 'hlaholně' sotva jednou za čtrnáct dnů? Velkým nešvarem je také chození do zkoušek se zpožděním.“ Jistě že se to nelíbilo některým členům, jistě asi těm, kteří nemohli pochopit, že osobní a umělecká kázeň je podmínkou zdařilého uměleckého výkonu! A dále pak psal: „Jde tedy o to, aby si každý člen souboru uvědomil, že kázeň je to první, co musí každý při umělecké práci zachovávat, a to i tehdy, když tuto práci vykonává dobrovolně. Bude se pak pracovat rychleji, účelněji, radostněji...“ (!!!)

Ruku na srdce! Jak je to aktuální i v tom našem souboru! Jak se dokáže marnit čas, který je přeci tak drahý. Jak často se mění zkouška v klub debatérů, kterým ani zbla na zkoušce nezáleží! Vyzývám všechny, kterým ještě záleží na našem uměleckém projevu, všimněte si těch, co nejčastěji mluví bez vyzvání a bezdůvodně, jen proto, že nedokáží udržet jazyk za zuby. Všimněte si jich, nejsou to ti, co se jen vezou a cizopasí na úspěchu ostatních a dokonce si myslí, že jsou nepostradatelní? Ti, co nepřiloží ruku ke společnému dílu a jsou tak nezodpovědní i k sobě samým...? — Jaká je to radost, když se dílo podaří, jak hezké jsou pak vzpomínky. Pak se již zapomíná na to, jak tvrdá to byla cesta!

A. Džbáněk

Hudba zázračně zklidňující – koncert FKPS

Když jsem v úterý 4. dubna kolem 18. hod. přecházel po Karlově mostě na Staré Město, byl jsem spolu s desítkami lidí na mostě doslova šokován přívalem kalných vod valících se v řečišti a hrozcích opětovnou katastrofou. Možná, že jsem nebyl sám, kdo raději tyto příznaky zkázy opustil a zamířil do bezpečí prostor evangelického kostela U Salvátora v Praze 1, kde se ten večer odehrávala zcela jiná scéna. A dost možná, že lidé, kteří zcela zaplnili velký chrámový prostor i na ochozech, se dočkali po scénérii rozbouraného živlu tak potřebného klidu právě zde.

Již v úvodní části koncertu, kdy sbormistr Foerstrova komorního pěveckého sdružení Lukáš Vasilek nechal zaznít skladby vrcholného představitele českého hudebního baroka Jana Dismase Zelenky *Regina coeli a Laudate pueri*, byla má pozornost zcela zaujata harmonií těchto skladeb a perfektním provedením tímto věhlasným ženským sborem, Kvartetem Martinů a výborně volenými instrumentálními i pěveckými sólisty, jejichž dialog se sborem vzbuzoval obdiv.

Posun v čase o půl století k Wolfgangu Amadeu Mozartovi a jeho tak proslulé skladbě *Ave verum corpus*, která zvláště v letošním jubilejním Mozartově roku zněla

nesčíslněkrát na všech světových koncertních podiích v nejrůznějších úpravách, ale stejně líbezně vyzněla i v úpravě pro ženský sbor a komorní ansámbl v podání FKPS na tomto koncertě.

V pravoslavných duchovních zpěvech Pavla Gregorjeviče Česnokova objevuje dnes řada našich i světově proslulých sborů nejen zcela netradiční harmonické postupy, ale i duchovní náplň pravoslaví. Uvedení alespoň těchto čtyř skladeb (*Dostojno jest', Svetě tichij, Milost' mira a Cheruvimskaja pesň*) obohatilo dramaturgii tohoto koncertu. V podání ženského sboru je harmonie průzračná i v těsných akordech, pokud jsou skladby interpretovány s takovou intonační přesností, které je schopno právě toto těleso.

Ve druhé polovině koncertu se dramaturgie vrátila do XVII. a XVIII. stol. k dílu světově proslulého Antonia Vivaldiho a vyvrcholilo ve dvanáctidílném *Gloria*, kdy se v interpretaci liturgického textu této mešní části střídali všichni sólisté se sborem za doprovodu velice jemně a citlivě využívaného komorního ansámblu. Síla tohoto provedení oslavné kantáty nespočívala ve fortissimech účinkujících, ale téměř v absolutní perfektnosti intonační, rytmické, tempové a promyšlené stavbě dynamické, což je trvalý atribut FKPS a samozřejmý tvůrčí efekt doprovodného ansámblu pod taktovkou vynikajícího dirigenta Lukáše Vasilka. Dík za krásný večer prožitý v chrámovém prostředí s umělci — převážně členkami FKPS — v tento bouřlivý den.

Musica coniuncta pragensis

Do pražského hudebního života se bez velké reklamy začleňuje festival neprofesionálního hudebního umění, který probíhá na území Prahy a Středočeského kraje již třetím rokem. V loňském roce se v rámci tohoto festivalu uskutečnilo 12 koncertů a vystoupení, na nichž se publiku představilo 14 českých a dva zahraniční pěvecké sbory. Asi 500 účinkujících zpívalo pro přibližně 2000 posluchačů.

I my jsme se zapojili do této řady sborů svým koncertem v Českém muzeu hudby na závěr výstavy obrazů malíře a hudebního skladatele J. B. Foerstra nazvané *Paleta srdce* (21. 11. 2005).

I v letošním roce chceme v rámci tohoto festivalu uskutečnit alespoň dva ze svých pražských koncertů. Organizátorem a iniciátorem festivalu je oblastní výbor Unie českých pěveckých sborů. Pořadatelé získávají stále více nejen účinkujících, ale i institucí a firem tyto nekomerční aktivity podporujících.

Časopis Cantus a duchovní hudba

Několik článků v Lidových novinách (28. 2., 3. 3., 7. 3. a 13. 3. 2006) a možná i dalších časopisech rozvířilo hladinu smířlivosti patrně i některých církevních hodnostářů, kteří zasahovali dosud jen v některých krajích proti provozování světských hudebních děl v kostelích. Podle vatikánské instrukce *Koncerty v kostelích* z roku 1987 mají být kostely otevřené jen pro liturgickou nebo náboženskou hudbu. Světská hudba podle tohoto nařízení do chrámů nepatří.

Je tedy v této době potřebné, aby se i naše sbory mohly orientovat v této problematice, jsou velmi často v roli těch, kdož o umožnění koncertu v těchto prostorách žádají a mnohdy nejsou s rozhodnutím příslušného duchovního správce spokojeni. Proto i my vítáme jako pravidelnou rubriku našeho časopisu *Cantus* rubriku Duchovní hudba, kterou vede redaktor, sbormistr prof. Bohuslav Korejs, který se celý svůj život touto problematikou i profesionálně zabývá. Přejeme mu v této činnosti hodně úspěchů.

Poslední dva ročníky časopisu CANTUS jsou archivovány u předsedy PSPU, předcházející v sekretariátě UČPS. K zapůjčení je možno objednat telefonicky nebo elektronickou poštou.

Jak se připravují letošní Foersterovy Osenice

Letošní ročník regionálního festivalu oblastí Praha, Středočeský kraj a Východočeský kraj bude již 6. festivalovým ročníkem. Zdálo by se, že příprava festivalu je již rutinní záležitostí. To je však jen částečná pravda. Od okamžiku, kdy si my pořadatelé stanovíme termín, a to se děje zpravidla po ukončení předcházejícího ročníku, kdy probíhá ještě vyúčtování, musíme mít na zřeteli termíny. Každoročně jsou vyhlášovány termíny grantových žádostí institucí, bez nichž se festival prostě neobejde. Ty musí být dodrženy. Dalším termínem je datum vyhlášení festivalu a termín k podání přihlášek.

Tradiční termín první sobota v měsíci červnu byl platným ještě při vyhlášení 2. ledna 2006 na webových stránkách UČPS. Po vyhlášení termínu celostátních voleb na 3. 6. musel být termín Foerstrových Osenic o týden posunut, vše muselo být změněno, rozesílány nové dopisy těm, kteří se již na festival přihlásili. Leden a únor byl věnován doplňování přihlášek. Letos jsou přihlášení:

ŽS Českého spolku na Slovensku z Košic, MS Tabor z Lokve (Slovinsko), SmS Jizeran Semily SmS Stojmír a Bendl Dolní Bousov, KS Velká Lhota Dačice, SmS Foerster Jičín, DS Zvonky z Mnichova Hradiště, KS Musica gaudens z Mnichova Hradiště, ŽS Chorea corcontica z Trutnova, KS Resonance Vlachovo Březí, Pražské mužské sbory (PSPU, PPSS, PST); chrámové sbory: ChS Adama Michny z Jindřichova Hradce, ChS Jablonecký chrámový sbor z Jablonce nad Nisou, ChS

Schola od sv. Ludmily – Horní Počernice, ChS Jana Křtitele z Lysé nad Labem.

Další etapou je zajišťování koncertních míst. Pro letošní ročník počítáme kromě kostela v Osenicích a amfiteátru u Památníku Foerstrova rodu ještě se zámky Humprecht u Sobotky, Staré Hrady u Libáně, s kostely v Bystřici a Kosmonosích a s Porotním sálem v Jičíně. Problémy nastávají vždy, když dojde k personálním změnám správců těchto objektů a tak tomu je i letos. Každá změna vyžaduje často i změny v umístění jednotlivých sborů a oddaluje řešení programu v jednotlivých místech.

Zajištění nezbytných materiálních podmínek – stravování, ubytování, nezbytných úprav a oprav probíhá v režii pořadatele – zastupitelstva obce Dětenice. I v letošním roce je situace závislá na dalším subjektu, který provádí rozsáhlou rekonstrukci Památníku, který slouží jako zázemí festivalu. Dřevokaznou houbou napadené konstrukční části vyžadují značný objem stavebních prací již od loňského roku a na jejich ukončení závisí i průběh příprav.

Během března a dubna musí být řešeny též programové přípravy k naplnění cíle festivalu. S jednotlivými sbory jsou individuálně projednávány programy vystoupení v programových blocích festivalu. Jsou stanoveny skladby pro společné provedení festivalovým sborem, rozeslány jejich partitury všem sborům a vše projednáno i s hlavním sbormistrem festivalu, kterým je prof. St. Pešička. Pro letošní ročník budou festivalovým sborem provedeny tyto skladby: *Veru si ty, šohajičku* v úpravě O. Halmy, *Ach synku, synku* v úpravě D. Machovce a mužský festivalový sbor zazpívá *Píseň lidu* J. B. Foerstra.

V dopoledním programovém bloku je letošní novinkou festivalu vystoupení chrámových sborů (z Jindřichova Hradce, z Jablonce nad Nisou, z Horních Počernic, z Lysé nad Labem a Pražského pěveckého sboru Smetana) se 3. provedením skladby prof. Vladimíra Doležala (†2005) *Missa in D*. Tato skladba je premiérovou skladbou na tomto festivalu, dirigentem bude Petr Bajer, který má velkou zásluhu na prvním uvedení mše na festivalu v Horních Počernicích, ještě za života skladatele.

Této hudební události bude věnována i část *Festivalové ročenky*, která je připravována k letošnímu již 6. ročníku tohoto festivalu. V ročence bude dále shrnuto festivalové dění od roku 2001, kdy tato regionální kulturní událost navázala na pražský koncert k 50. výročí úmrtí J. B. Foerstra v Míčovně Pražského hradu, nazvaný podle jedné z Foerstrových knih *Co život dal*. Převažující část brožury bude věnována druhému vydání *Memoárů Vladimíra Doležala*, v nichž se profesionální zpěvák, varhaník, hudební pedagog, sbormistr a hudební skladatel ve svých 80. letech zamýšlí nad svým plodným životem.

Novinkou bude i festivalové logo akademické malířky Aleny Hoblové, vybrané pro tuto publikaci.

Josef Vejvoda, Pavel Šporcl, Rolando Villazón

Tři jména význačných hudebníků zdánlivě spolu nesouvisející. Pro mne tato jména představují dva mimořádné zážitky z podzimu 2005.

31. října 2005 jsem se zúčastnil v Liberci zajímavého koncertu, při kterém účinkovala Severočeská filharmonie Teplice, trio Josefa Vejvody a houslista Pavel Šporcl. Koncert byl uváděn jako *Novelty concerto* podle názvu skladby Josefa Vejvody pro housle a orchestr, kterou věnoval Pavlu Šporclovi. Byl to jeden z koncertů pořádaných v říjnu a listopadu 2005 postupně ve dvanácti městech (turné bylo zahájeno v Karlových Varech a bylo zakončeno vystoupením v pražském Rudolfinu). Josef Vejvoda na koncertě účinkoval se svým triem zvláštního složení: klavír (Kryštof Marek), kontrabas (Ondřej Štajnoch), bicí nástroje (Josef Vejvoda). Teplická filharmonie hrála výborně, vystoupila se sólovým saxofonistou Štěpánem Markovičem. Na programu byly vesměs skladby současných autorů, převážně Josefa Vejvody – *Novelty concerto*, *Celebration*, *Brazilian pearl jubilee* (obě posledně jmenované skladby jsou pro jazzové trio, saxofon a orchestr) a dalších dvou členů jeho tria. Jedinou výjimkou bylo dílo španělského houslisty Pabla de Sarasate (1844-1908) *Cikánské melodie* (pro housle a orchestr). O výkonu virtuóza Pavla Šporcla není nutno se zmiňovat. Hrál perfektně, uchvátil mě zvláště svým výkonem v *Cikánských melodiích*. Trochu překvapivé bylo, že poněkud změnil svoje tradiční oblečení. Vystupoval v červené košili a černých kalhotách, odložil dosud nezbytný šátek, místo něj měl na hlavě černý klobouk s červenou šerpou. Po koncertě jsem zažil lehce trapnou, ale spíš úsměvnou příhodu. Na pořádání koncertu se částečně podílela Všeobecná zdravotní pojišťovna, kde dosud pracuji, takže jsem jel na koncert s naším ředitelem a ještě jedním kolegou. Po koncertě byl pro účinkující a některé pozvané účastníky připraven raut. Zde musím trochu odbočit: Je všeobecně známo, že polka Jaromíra Vejvody, otce Josefa Vejvody, původně nazvaná *Modřanská polka*, později (Vejvoda ji napsal ve svých 25 letech v roce 1927, text k ní napsal až v roce 1934 Václav Zeman) se stala během několika let velmi známou skladbou. Hráli ji interpreti v mnoha zemích (m.j. Benny Godman, orchestr Glenna Millera atd) a během druhé světové války doprovázela spojenecká vojska při vojenském tažení západní Evropou. Generál Eisenhower údajně při své návštěvě Prahy v roce 1945 prohlásil, že tato písnička pomohla vyhrát válku nad Hitlerem. Hrála se v Anglii, USA, Francii, Finsku, Polsku, Lotyšsku, Maďarsku, Švédsku, Španělsku, Německu, Brazílii, Mexiku, Japonsku atd. pod nejrůznějšími názvy: Berr

Barrel Polka, Roll out the barrel, Here comes the navy, Rosamunde, Ut i naturen, Dags för en polka, Hvor er min kope, Sej-haj Rozi, Tonttujen joulupolka, Barril de Chapp, El Barillito, Beer Taru polka atd. Koncem 20. století byla dokonce vyhlášena českým hitem 20. století. V některých zemích, kde se polka hrála, bohužel její interpreti neznali autora, skladba získala velkou popularitu a tak byli nakonec mnozí přesvědčeni, že je to jejich národní píseň. Došlo dokonce k sázkám. Bývalý německý ministr zahraničí Hans Genscher se vsadil, že je to německá píseň Rosamunde, v 50. letech 20. století se vsadili také londýnští řidiči autobusů s pražskými řidiči o původ písně, sázku prohráli a proto museli splnit svůj slib, že v případě prohry přijedou do Prahy londýnským patrovým autobusem. Při rautu po koncertě jsem přišel ke skupince, kde se bavili moji dva kolegové s panem Vejvodou, vmísil jsem se do hovoru a zeptal jsem se pana Josefa Vejvody, jak to bylo tehdy s tou autobusovou sázkou. Po mé otázce všichni tři pánové vybuchli v bouřlivý smích. Teprve po chvíli mi vysvětlili, že před několika minutami se na totéž zeptal náš ředitel, za dvě minuty nato přišel další kolega se stejnou otázkou a za další dvě minuty jsem přišel já a zeptal jsem se úplně stejně.

11. listopadu 2005 jsem měl možnost být přítomen na prvním pražském koncertu mladého (narozen 1972), ale již slavného mexického tenoristy Rolando Villazóna ve Smetanově síni Obecního domu. Pěvce doprovázela Pražská komorní filharmonie, kterou řídil vynikající italský dirigent Marco Zambelli. Zázitek to byl opravdu mimořádný. Zpěvák působil již od prvního vstupu na podium velmi sympatickým dojmem — jednak si získal obecenstvo hned na začátku česky prosloveným uvítáním publika, jednak působil i svým zjevem- menší postava, usměvavý obličej, husté černé vlasy, výrazné husté černé obočí, velká pohyblivost, vyzařovala z něj určitá energie, posluchač měl pocit, že zpěvákovi dělá zpěv přímo živelnou radost. Na programu koncertu byly slavné árie ze světových oper většinou italských autorů, ale i francouzských a ruských (Rossini, Donizetti, Verdi, Massenet, Bizet, Mascagni, Puccini, Čajkovskij). Snad největší dojem na mne udělala interpretace árie Lenského z 2. dějství Čajkovského *Evžena Oněgina* „Kuda, kuda vy udalilis...“ Nepřísluší mi hodnotit úroveň Villazónova pěveckého projevu, dovolím si ocitovat jen krátký úryvek z novinových článků. Jiří Černý v Lidových novinách: „S každou árií víc a víc odhaloval, proč ho chtějí nejlepší dirigenti a režiséři. Aniž by měnil předepsaná tempa nebo dynamiku, Villazón „čte“ partituru jinak: jako by ani netušil, co jsou efektní místa, kde zní jeho tenor nejlépe a kde by mohl potlačit slovo ve prospěch opojného tónu. Soustřeďuje se výhradně na myšlenku celé árie nebo fráze a vyjadřuje ji přesně a přesvědčivě. Nad energií, s níž vrhá

do orchestru i publika květiny, úsměvy a české věty, vládne zpěvákova inteligence, vkus a nikde neselhávající technika.... Nepotřebuje koketovat s populární hudbou. V tom jediném je naštěstí zcela nedotčen svým vzorem Plácidem Domingem. A naopak spřízněn s Dagmar Peckovou a Magdalenou Koženou...“ Sám mohu vyslovit jen to, že poslech jeho zpěvu mě nadchl a byl to pro mne skutečně mimořádný zážitek. I když jsem člověk, který nerad dává najevo své pocity nechci-li napsat, že jsem spíše stydlivé povahy, tentokrát jsem se nechal unést atmosférou všeobecného nadšení a nejenže jsem mohutně aplaudoval, ale dokonce jsem se přidal k těm, kteří nadšeně volali: Bravo. Aplaus a ovace po každé skladbě byly neuvěřitelně mohutné. Na konci koncertu Rolando Villazón zpíval neúnavně další a další přídávky. Publikum ho nechtělo vůbec pustit ze scény. Byl jsem zvědav, jakým způsobem dá zpěvák pokyn k ukončení ovací a jak vyřeší odchod do šatny. Udělal to velmi inteligentně. Přátelsky pokynul obecenstvu, podal první houslistce kytici (předtím rozdal mnoho květin členkám orchestru a publiku), nabídl jí své rámě a pak společně s ní opustil jeviště.

Ještě jedna malá zajímavost: Na koncertu byl také František Koudelka, který využil svých dobrých znalostí zákulisí Smetanovy síně získaných při mnoha minulých koncertech PSPU v tomto prostředí a po skončení koncertu se proboujel přes pořadatele a ochranku až do šatny sólistů, kde získal Villazónův autogram.

A úplně na konec: pokud někoho zajímá výše vstupného — seděl jsem ve 23. řadě, vstupenka stála bez pětikoruny dva tisíce, do předních řad bylo vstupné údajně kolem čtyř tisícovek. Vstupenku jsem dostal k narozeninám, jinak bych si asi účast na takovém koncertě moc rozmyslel. Zázitek to ale byl nezapomenutelný.

A. Stehlík

Ještě jednou Čarostřelec (C. M. von Weber, 1786-1826)

Čarostřelec, Národní divadlo, v roli Kašpara Antonín Švorc. V prvním jednání Kašpar vysvětloval tajemství kouzelných koulí, které v jeskyni odléval.

V jednom představení Čarostřelce však sám místo správného textu: „*Šest z nich vždycky bezpečně zasáhlo cíl, ale tu sedmou si mohl ďábel poslat, kam chtěl*“ řekl: „*Šest z nich si mohl ďábel poslat kam chtěl, ale tu sedmou ...*“ a teď se zarazil a uvědomil si, že v této tak důležité větě pro pochopení děje všechno zamotal a na chvíli zaváhal, pak ale srdnatě dokončil větu: „*...a tu šestou taky.*“ Divák z toho, samozřejmě, nevěděl nic (kromě fundovaných diváků, kteří děj znají).

J. Vích

Kalendárium

Narozeniny: 2. 5. J. Klička (68), 6. 5. Zd. Vykopal (80), 7. 5. J. Urbánek (85), 11. 5. J. Vích (74), 17. 5. L. Černý (43), 24. 5. J. Vystrčil (75), 29. 5. L. Pokorný (65), Vl. Pokorný (84), 30. 5. M. Víšek (86), 3. 6. J. Štembera (78), 4. 6. J. Kasal (83), 5. 6. M. Kepřt (34), 7. 6. J. Věk (80), 11. 6. O. Pohl (88), 17. 6. J. Hlaváček (69), Fr. Podhajský (73), 18. 6. Vl. Hladík (67), 20. 6. I. Dohnal (66), 24. 6. A. Džbánek (76), 26. 6. H. Kohl (76)

Jmeniny: 7. 5. Stanislavové – Pešička a Sedláček, 16. 5. Jan Voříšek, 23. 5. Vladimírové – Hanzlík, Hladík, Pokorný a Vorel, 28. 5. Vilém Ulrich, 5. 6. Ivan Dohnal, 13. 6. Antonínové – Džbánek, Fišer, Kříž, Šotola, 18. 6. Milanové – Černý a Kroc, 21. 6. Alois Stehlík

Všem přejeme pevné zdraví!

Poděkování

Všem dárcům, kteří přispěli na vydávání časopisu Zpravodaj PSPU v uplynulém období srdečně děkujeme. Jsou to: dr. B. Pícková, H. Myslík, J. Jand'ourek, M. Auster, dr. J. Čajová, J. Císařová, O. Zimová a svůj honorář za koncert na tento účel věnovala J. Heryánová Ryklová a J. Marcol. Přispívat můžete v hotovosti u hospodáře J. Stibúrka, bezhotovostně na účet číslo **500685413/0300** u ČSOB bankovním převodem VS 2006.

Pokud provádí distribuci firma Albertina Data, nemáme jiné možnosti kontroly doručení, než Váš telefonát. Pokud nám sdělíte, že Zpravodaj nebyl doručen, zašleme Vám chybějící číslo.

Co připravujeme

- 27. 4. Jarní koncert PMS ve dvoraně Českého muzea hudby v 19.30 hod.
- 5. 6. Pražské zahájení Foerstových Osenic 2006 v 16 hod. u Foerstrova hrobu na Olšanských hřbitovech
- 10. 6. Festivalový den – zahájení v 10.00 hod v kostele v Osenicích. Přehlídka pěveckých sborů Unie českých pěveckých sborů od 14 hod. Koncerty sborů v Bystřici, Kosmonosích, na zámcích Humprecht, Staré Hrady a v Jičíně od 18 hod.
- 23. 7. Koncert a setkání se ženským sborem z USA – koncert v 18 hod. v evangelickém kostele U Salvátora v Praze 1
- 16. 9. Koncert PMS na slavnostech v kostele sv. Ludmily na Tetíně u Berouna
- 6. -8. 10. Festival MSFHR ve Vlachově Březi

26.-28.10. Festival PRAGA CANTAT – setkání se sborem Lira z Kamníku (Slovinsko)

Společnost Josefa Bohuslava Foerstra Vás zve na koncerty v sezóně 2005/2006:

5. května v 17 hod.

mimořádný koncert Stanislav Lukš – housle

6. května v 16 hod.

klavírní recital Tomáše Víška (program koncertu „Nokturno“ na Pražském jaru: R. + C. Schumann)

13. května v 16 hod.

Odpoledne s violou, violoncellem a klavírem.

20. května v 16 hod.

Ivana Pokorná – harfa, Petr Příbyl – viola

27. května v 16 hod.

Eva Franců – odpoledne s houslemi a klavírem

3. června v 16 hod.

Studenti ze třídy prof. Kaštovské (Konservatoř Jaroslava Ježka)

10. června v 16 hod.

Klarinetové trio

17. června v 16 hod.

Odpoledne se zpěvem, hobojem a klavírem Hana Keclíková (zpěv), Tomáš Jánský (hoboj), Olga Hrachovcová (klavír).

9. září v 16 hod.

Sourozenci Novákovi – Sponzorský koncert Music-Entreprise Luxembourg

16. září v 16 hod.

Eduard Šístek – violoncello

23. září v 16 hod.

Pocta Mozartovi. Ve spolupráci se Společnostmi V. Nováka a Josefa Suka.

30. září v 16 hod.: Odpoledne s violou a klavírem

Foerstrova síň, Pštrossova 17, Praha 1

(WWW: www.webpark.cz/foerstrovka)

Uzávěrka tohoto čísla byla 20.4.2006.

Do tohoto čísla Zpravodaje přispěli A. Džbánek, L. Stehlík, J. Vích a F. Zumr (neoznačené příspěvky). Na vydání dále spolupracoval P. Štěpnička. Rozesílka Albertina data, s.r.o., Praha 10.

Vydává PSPU, Jihlavská 609, 140 00 Praha 4, tel 261 262 517, IČO 16188161.

E-mail: prazske.muzske.sborny@seznam.cz,

zumr.frantisek@seznam.cz; WW: <http://www.ucps.cz>